

kunst

Om mijn culturele ontwikkeling weer eens wat leven in te blazen kocht ik onlangs een museumjaarkaart. Zo'n ding kost een kleine zestig piek, maar vijf keer een museumpje pikken en je hebt 'm eruit. Ik ben van oorsprong auditief ingesteld, maar het visuele trekt me naarmate ik ouder word steeds meer. Ik ben minder van de herkenbaarheid dan van de abstractie. Mijn buurmeisje liet me laatst een zelfgemaakte foto zien van de binnenkant van een fietsstuur. Niet zozeer de foto zelf was geniaal als wel het idee!

Ik bezocht intussen twee maal het Van Abbe Museum. Als mijn eigen stad een wereldberoemd museum heeft moet ik daar maar beginnen, vind ik. De tweede keer ging ik er naar toe om de Tien Topstukken on Tour te zien. In het van buiten en van binnen hypermoderne Van Abbe stond ik ineens oog in oog met Rembrandt, Jan Steen, Seurat, Appel en nog een handvol onbetwiste cultuurmakers. Mijn bezoeken drukten me met de neus op de vraag wat ik wil dat kunst met me doet. En eerlijk gezegd, ik kwam niet veel verder dan dat ik kunst mooi wil vinden. En mooi bestaat voor mij uit de schoonheid van het kunststuk zelf en van het materiaal waaruit het is opgebouwd, uit de wetenschap dat het zichzelf heeft overleefd, dat het iets meldt van de tijd van ontstaan en van de manier waarop een kunstenaar keek/kijkt. Maar mooi kan ook zijn dat een idee me treft - denk aan het fietsstuur - zoals het idee dat de kunst zélf zich afvraagt wat kunst nou eigenlijk is. In het Van Abbe hingen twee dezelfde Mondriaans naast elkaar, twee keer een witte achtergrond doorkruist door twee zwarte lijnen. Het ene was het originele doek, het andere een onlangs vervaardigde replica. Het origineel won met stip, de hand van de meester was zichtbaar in de penseelvoering tussen wit en zwart. Het tweede was sjablonenwerk; leuk maar nep.

Echte kunst toont met hoeveel hart en ziel ze is gemaakt. Ontroerend aan dit schilderij is de duidelijk zichtbare poging van Mondriaan om binnen de lijntjes te kleuren. En dat is ook een kunst.